

Дизи и Рождество *Престън Гилъм*

SAVING GRACE
Carol Walker

На времето работех във ферма за прасета. Напуснах дома си и отидох далеч в Кентъки, само че по различни причини от тези на блудния син в историята на Исус.

Работата не беше автоматизирана. Но Бог е дал на прасето три ръкохватки, чрез които го направлявахме: две уши и опашка като въже. За да придвижиш прасето, можеш да го вдигнеш за опашката и да го управляваш като ръчна количка!

Зимата беше трудна. Прасетата са чувствителни същества. За разлика от кравите и конете, овцете и козите, те нямат палто от козина, която да ги топли. Всъщност въобще нямат козина - имат коса, която, също като моята, е рядка. Така че, когато температурата спадне и земята се втвърди, те се натрупват едно на друго, за да се стоплят. Това е добър план за студената нощ, освен ако не си прасето на дъното на камарата.

Ако някое от тях падне така, че да не може да стане, трябваше да го отделим от останалите, иначе те щяха да го убият и изядат. Нямах нищо против да премествам прасетата и да работя с тях, но да влачиш мъртво

или наранено животно беше потискаща и мръсна работа.

Една студена сутрин проверявахме пода за паднали прасета. И наистина, едно от тях лежеше на една страна - покрито с мръсотия, сдъвкана храна и лепкава кал. Извлякохме го на двора. Жестоката реалност е, че повечето фермери просто биха го ликвидирали - вероятно и ние щяхме да направим същото. Оставихме го, докато се грижим за останалите. След около час се чудехме, обмисляйки възможностите: да го убием или да го натъпчем с лекарства и да видим дали ще оцелее до следващото хранене.

Обикновено беше цяло изкуство да инжектираш лекарство на едно прасе, но не и на това - то просто лежеше безпомощно, където го бяхме оставили, и тихо грухтеше, докато го мушнахме два-три пъти с иглата и спринцовката. Оставихме го да лежи на слънцето и отидохме да си вършим задълженията. Ден след ден,

прасето оживя. То не ходеше никъде, просто стоеше на двора. Хранехме го, и то ядеше. Поихме го, и то пиеше. За период от време беше много трудно да оцелее, но след това се окопоти, започна да наддава и да изглежда по-добре в собствените си очи.

Един пролетен ден прасето го нямаше там, където обикновено стоеше. Беше се придвижило до един стълб, грухтеше и си чешеше врата. Ежедневното му развитие доказваше, че през онази мразовита сутрин сме взели правилното решение. В продължение на няколко дни го откривахме на различни места, така че знаехме, че се движи, но в действителност никой не го беше виждал да ходи. При 325 квичащи, грухтящи и ровещи със зурли свине, никога не ми е минавало през ум да се чудя как това прасе се справя с нещо толкова рутинно, като ходенето. Беше просто достатъчно да знаем, че се движи, яде, пие и наддава.

Но една сутрин зяпнах от изумление, виждайки го как се придвижва от точка А до точка Б. Явно докато е било притискано от купчината свои братя през онази сурова зимна вечер, вътрешното му ухо е било повредено. Макар да изглеждаше здраво, растящо и подвижно, то се придвижваше към своята цел не по права линия, а във валсови кръгове.

Всички наши прасета се идентифицираха просто с номер, поставен на ушите им, но от същата сутрин това прасе се казваше Дизи (на англ. «замаян» – бел. пр.). Когато го погледнеш, то беше просто един член от стадото прасета - с изключение на това, че имаше име, а причината за прякора веднага се извяваше, щом Дизи започнеше да се движи.

Зимният студ отстъпи място на лятната жега. Когато времето се затопля, на прасетата трябва да им е хладно. В техните умове една кална яма е дар от Бога. Потапянето в калта не само ги охлажда, но и държи настрана мухите от тях.

А калните ями просто се появяваха в свинефермата - предполагам, че от всичкото ровене и търкаляне и от естествените дупки в земята. Никога не ни се налагаше да правим кална яма за прасетата. И понеже те не правеха нищо друго за себе си, предполагам, че една добре направена кална дупка беше прекалено важна, за да бъде поверена на някакъв фермер. Така че те си я правеха сами.

Поради своето състояние, на Дизи не му беше позволено да влиза в нея с другите прасета. Като изключим няколкото локви по време на дъжд, той си нямаше кална яма.

Никога не се замислях отвъд простите неща, от които Дизи се нуждаеше

- подслон, храна и вода. Задоволяването на нуждата му от търкаляне в калта остана извън вниманието ми, така че никога не се замислях за това до деня, в който той изчезна.

Докато работех, умът ми регистрира отсъствието му. Погледнах на обичайните места, посещавани от него, и започнах да се страхувам от най-лошото. Често се бях чудил дали неговият прогрес не беше прекалено хубав, за да е истина. Ежедневната работа беше прекратена, докато го търсехме, но без резултат. Отново се събрахме и обсъждахме какво да правим. Също като първата сутрин, когато обсъждахме онова раздърпано прасе, което щяхме да наречем Дизи, сега стояхме и се чудехме какво да правим и къде може да е той.

И докато се потяхме на слънцето, почти спонтанно ни просветна, че Дизи се опитва да се скрие от жегата. Беше отишъл там, където може да покрие с нещо своята чувствителна кожа. Беше тръгнал да търси кал.

Подът за хранене е много проста конструкция. Той е излята от цимент плоча, където торът от много, много прасета, примесен с вода и други мръсотии от свинефермата бавно се плъзгат надолу към помийната яма. Нямахме система, която да го изпраща за оползотворяване. Просто събирахме тази мръсотия в голямо езеро в северната страна на свинефермата и, по разбираеми причини, никога не ходехме там.

Но това торно езеро беше единственото влажно място, където Дизи можеше да намери убежище. Мръсното езеро от отпадъци, което ние избягахме като зараза, беше неговата единствена възможност да упражнява своята генетична склонност на прасе да се търкаля в калта и да се излежава в тинята. Беше точно така. Открихме Дизи. Смрадта бе непоносима.

Той влязъл в тора доста лесно, но когато се опитал да излезе, имайки предвид, че ходеше кръгообразно, буквално беше завинтил себе си в тиня и тор, които са се събирали през годините. Там, затънал до рамене в зеленикаво-кафявото мочурище, което за момента изглеждало добра идея, стоеше безпомощно заседнал Дизи, стигнал дотам, вследствие на опитите си да се измъкне от кашата, в която сам се беше натикал.

Стъпих в противното блато в опита си да го достигна, но веднага се сблъсках с два проблема: първо, той се беше завинтил много надълбоко, и второ, той беше на място, по-дълбоко от височината на ботушите ми. Отдръпнах се назад към своите партньори и отново се сблъскахме със същия избор, който трябваше да направим преди месеци: да го убием на място – мъдро и разумно решение – или да се опитаме да го спасим.

Просветна ми, че това решение трябва да е подобно на избора, пред който се изправиха Бог и Исус. Стойки на ръба на небесната пропаст и на земното тресавище, тяхната дилема беше: да ги убием ли на място, или да ги спасим?

Рождество е като случаят с Дизи. Независимо от нашата интелигентност, човечеството преминава през историята кръгообразно, като всеки един живее точно като човека, живял преди него. Както е казано, колкото повече нещата се променят, толкова повече си остават същите. В повтарящите се кръгове на нашата независимост и себенасоченост, ние сме живели живота си, навлизайки все по-навътре в блатото на собствената си кал само за да се завинтим непоправимо в нейната мръсотия, опитвайки се да се освободим. Затънали до шия в своята тиня, ние бяхме безнадеждно заседнали, ако не ни бъде показана милост.

Въплъщението на Бога в Христос беше милостта, от която имахме нужда. Отчаяно се нуждаехме от Някой, който да дойде там, където сме, да смири себе си, да ни спаси и да ни заведе в безопасност. Библията казва, че Исус слезе в ада и плени пленници от тази дълбока яма. Казва, че Той смири Себе Си, като пожертва Своята репутация, поемайки мръсотията на нашето човешко наследство от Адам и ставайки един от нас. Чрез Своето въплъщение Исус прие нашия образ. Неопетненият и чист Божи Син стана човек и влезе в безнадеждната яма на безумните поради независимостта си хора и нагази в нея, за да ни спаси. Това е изкупление и, казано просто, това е Рождество.

Исус не стоеше на безопасно разстояние и не ни улови с ласо, за да ни издърпа при Себе Си. Не ни застреля между очите със Своята карабина на праведност. Нито пък изля върху нас възмездие с проклятие, бичуващ страх и срам, поради нарушаването на Неговите закони. Не ни причини болка, бидейки разгневен поради това, че имаме склонност към навлизане в тинята, когато се появи жегата на живота. И не ни отхвърли, когато видя, че сме се завинтили в блатото на собствените си дела.

Точно обратното!

Безнадеждно затънали в собственото си мочурище – “докато бяхме още грешници”, казва Библията – Христос дойде при нас, свали си ботушите и влезе, за да ни спаси - нас, които бяхме безвъзвратно безполезни за Него. Той беше омърсен без пощада от зеленикаво-кафявото бунисе на нашето загубено

положение и не се уплаши от вонята, идваща от робството ни. Пресегна се в мръсотията, прегърна ни и ни издърпа при Себе Си.

Ние свеждаме празнуването на Рождество до банкет с пушена шунка и свинско филе с гарнитура. Но в друг смисъл Рождество е влизането на “Този, Който не знаеше грях” в света на тези, които са грях, до такава степен, че Той стана онова, което сме ние, за да можем ние да станем какъвто е Той.

Рождество включва много неща. То е радостта от мекия плач на новороденото Бебе, сладката сцена на една крава, преживяща храната си и мекия дъх на магарето, върху чийто гръб Мария яздеше до Витлеем. То е странната вест за Раждането, донесена с ангелски криле на своеволните и окаяни овчари, грижещи се за стадата си на хълмовете през нощта. То е започването на нашествие във вражеската територия и началото на редица събития – един голям дракон, който чака да погълне детето Христос, падащите звезди и сражаващите се армии в небесни места.

То е също тихата свята нощ – спокойната нощ, – когато Исус и Неговият Баща стояха и обсъждаха тежкото състояние на онези, които са в блатото на света. То е кимването за съгласие и заключението, че Този, Който е Светлина и Живот, ще дойде при онези, които живеят в тъмнина и смърт, да ги спаси и да им подари изобилен вечен живот.

Поставих върха на левия си ботуш зад петата на десния и си извадих крака. Направих същото и с другия крак и за момент останах така, чудейки се какво да правя. Започнах да газя. Противната смес обгърна краката ми. Надигна се миризма и ме удари мирисът на амоняк. Задушавях се, опитвайки да вдишам чист въздух, но такъв нямаше.

Стойки дълбоко затънал в боклука, изхвърлен от стотици свине, хванах Дизи за ушите и започнах да го дърпам. Всмукването от мръсотията, стичаща се във вакуума, оставен от краката на Дизи, беше придружен от неговото квичене, моето сумтене и бълбукането, което издаваше мръсотията, докато потъвах по-дълбоко в свинската тиня под тежестта на Дизи.

Може би не трябваше да правя онова, което направих. Без да ви казвам до какъв вид отвратителна зараза се докоснах, спасявайки живота на едно объркано прасе. Мръсотията на Дизи беше върху мен. Неговата трудност беше под моите нокти, в моята коса и вонях отвратително на гафа му в торното блато.

По това време не можех да видя метафората на възплъщението. Искях само да изчистя себе си колкото е възможно по-бързо, да хвърля дрехите си и да вляза под душа.

Аз съм изпълнител. Върша добра работа, имам умерени таланти, мярка интелигентност и редица почетни значки на стената, доказващи, че съм успял. Изкушаващо е, разказвайки за тази лична история и за моя характер, да повярвам, че съм ценен и че заслужавам почит заради тези неща. А когато моят принос не е зачитан, това ме е сривало.

Ще бъда откровен: мразя да го признавам, но е имало повече от едно Рождество, когато ми е изглеждало напълно разумно Исус да ме обича и да дойде за мен. В крайна сметка съм се справял добре.

Но Дизи ми помогна да преодолее своята безразсъдна преценка. Нямаше никаква причина, поради която Исус трябваше да дойде за мен. Той просто трябваше да ме удари по главата в деня, в който се провалих и паднах на пода на живота. Той просто трябваше да си върши ежедневната работа, без дори да се замисли повече за мен. В крайна сметка, смъртта е част от живота във фермата и на земята. Ще има друг, който ще замени дефектния. Просто трябваше да сложи верига на крака ми и да ме извлече с трактор до изкопа зад плевнята.

Рождество е извън логиката. Въплъщението беше глупаво.

Беше глупаво да тръгна след Дизи. Не казах на никого какво съм направил. Беше ме срам, че бях поел огромния риск от зараза заради едно прасе. Страхувах се да не се разболея, затова трябваше да кажа на лекаря какво съм направил. Лежах буден през нощта в продължение на часове и прекарах много нощи, притеснявайки се. Онова, което бях направил, беше глупаво.

Но Дизи ми помогна да разбере дилемата, стояща пред Исус, когато Той обмисляше моето тежко положение. Без значение от доброто ми поведение, по сърце бях бунтар, воден от Адамовото си наследство към въргалияне в калта. Онова, което Исус направи, беше глупаво. Струваше Му много скъпо. Отказа се от всичко. Стана срам.

Паралелът свършва дотук. Аз не умрях от някоя ужасна болест, предизвикана от бактериите в свинския боклук. Освен че трябваше да си купя нов гащеризон, няхах други здравословни проблеми, поради спасяването на Дизи от помийната яма. Но Исус не се размина така лесно.

Макар че ме изкупи успешно, самият Той умря. Бактериите на моя живот и състояние навлязоха в Него, така че Той стана това, което бях аз. Стана проклет и презрян. Дори Баща Му не дойде при Него в блатото.

Разбира се, имаме и добрата вест за възкресението и Христовото завръщане от ада и смъртта, но не трябва да пропускаме изключителния принос на Рождество.

Знаем как завършват тези две истории: Дизи е спасен и аз съм жив и разказвам за това. Аз съм спасен и Исус е жив и разказва за това.

Но когато следващият Рождествен празник приближава и рефренът на “Тиха нощ” се носи в сърцето ми, аз виждам в спомените си образа на Дизи – заседнал в блатото - и стоя отново на края на зеленото тресавище в свинефермата и се чудя какво да правя. Спирам и, колкото и слаб да е паралелът, се чудя относно мислите на моя по-голям Брат, докато Той втренчено гледа зелената яма на човешките отпадъци. Знаем, че Той е намислил какво да прави...

Бих ли отишъл отново да спася Дизи? Не знам. Не знам дали рискът си заслужава.

Но си представям как Отец пита Исус след завръщането Му на небето:

- Заслужаваше ли си?

- Да, наистина си заслужаваше!

- Така е! Ти постъпи правилно.

И след пауза, Отец се обръща и казва:

- Честито Рождество!